

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 30ής Σεπτεμβρίου 1997*

Στην υπόθεση T-122/96,

Federazione nazionale del commercio oleario (Federolio), ένωση ιταλικού δικαίου, με έδρα τη Ρώμη, εκπροσωπούμενη από τη Livia Magrone Furlotti, δικηγόρο Ρώμης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του δικηγόρου Marc Loesch, 11, rue Goethe,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Eugenio de March, νομικό σύμβουλο, και Paolo Ziotti, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή μερικής ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 887/96 της Επιτροπής, της 15ης Μαΐου 1996, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2677/85 για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος ενίσχυσης στην κατανάλωση για το ελαιόλαδο (αντιστοίχως ΕΕ L 119, σ. 16, και ΕΕ L 254, σ. 5),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, Πρόεδρο, J. Azizi και M. Jaeger, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Το κανονιστικό πλαίσιο της διαφοράς

- 1 Ο κανονισμός 136/66/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 1966 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/002, σ. 33, στο εξής: κανονισμός 136/66), δημιούργησε κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα των λιπαρών ουσιών. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1562/78 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1978, περί τροποποιήσεως του κανονισμού 136/66/ΕΟΚ (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/021, σ. 248, στο εξής: κανονισμός 1562/78), θέσπισε καθεστώς ενισχύσεως για το ελαιόλαδο. Όσον αφορά ειδικότερα την εμπορία του ελαιολάδου, ο κανονισμός αυτός θέσπισε καθεστώς που προβλέπει τη χορήγηση ενισχύσεως στην κατανάλωση, ώστε να εξασφαλίζεται η πώληση του ελαιολάδου σε τιμές ανταγωνιστικές των τιμών των σπορελαίων.
- 2 Σύμφωνα με το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3089/78 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1978, περί θεσπίσεως γενικών κανόνων που αφορούν την ενίσχυση στην κατανάλωση του ελαιολάδου (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/023, σ. 236, στο

εξής: κανονισμός 3089/78), η ενίσχυση αυτή χορηγείται μόνο στα εγκεκριμένα συσκευαστήρια ελαιολάδου. Σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 136/66, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1917/80 του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1980 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/021, σ. 195, στο εξής: κανονισμός 1917/80), η ενίσχυση χορηγείται κατόπιν αιτήσεως της ενδιαφερομένης επιχειρήσεως ή κατόπιν αιτήσεως επαγγελματικών οργανισμών αναγνωρισμένων από το οικείο κράτος μέλος. Πράγματι, για την εφαρμογή του καθεστώτος ενισχύσεως στην κατανάλωση, κάθε κράτος μέλος δύναται να αναγνωρίζει έναν ή περισσότερους επαγγελματικούς οργανισμούς. Οι οργανισμοί αυτοί συμμετέχουν στις εργασίες καθορισμού των συσκευασμένων ποσοτήτων ελαιολάδου που δύνανται να τύχουν ενισχύσεως υπό τον έλεγχο του οικείου κράτους μέλους. Οι επιχειρήσεις συσκευασίας που δεν είναι μέλη ενός επαγγελματικού οργανισμού αναθέτουν την εκτέλεση των εργασιών αυτών σε οργανισμό της επιλογής τους. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, οι εν λόγω οργανισμοί εξουσιοδοτούνται να ζητήσουν και να λάβουν την ενίσχυση για τις επιχειρήσεις αυτές.

- 3 Κατ' εφαρμογή του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 136/66, όπως και αυτό τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1917/80, οι αναγνωρισμένοι επαγγελματικοί οργανισμοί εισπράττουν ως εισφορά ποσοστό, καθορισμένο από το Συμβούλιο, του ποσού ενισχύσεως στην κατανάλωση που τους καταβάλλεται. Αυτή η εισφορά προορίζεται να καλύψει τα έξοδα που προκαλούνται από τις ενέργειες οι οποίες απορρέουν από τις προαναφερθείσες διατάξεις.
- 4 Σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 3089/78, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3461/87 του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 1987 (ΕΕ L 329, σ. 1), η ενίσχυση στην κατανάλωση χορηγείται για το ελαιόλαδο που ανταποκρίνεται σε έναν από τους ορισμούς που εμφανίζονται στο σημείο 1, στοιχεία α' και β', και στα σημεία 3 και 6 του παραρτήματος του κανονισμού 136/66 όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 356/92 του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 1992 (ΕΕ L 39, σ. 1), δηλαδή στον ορισμό του εξαιρετικού παρθένου ελαιολάδου, του παρθένου ελαιολάδου, του ελαιολάδου και του πυρηνελαίου.
- 5 Κατ' εφαρμογή του άρθρου 7 του ίδιου κανονισμού, τα κράτη μέλη καθιερώνουν ένα σύστημα ελέγχου, το οποίο εγγυάται ότι το προϊόν για το οποίο έχει ζητηθεί η ενίσχυση εκπληρώνει τους όρους για τη χορήγηση της ενισχύ-

σεως. Σύμφωνα με το άρθρο 8, πρώτο εδάφιο, η ενίσχυση καταβάλλεται όταν ο οργανισμός ελέγχου που έχει οριστεί από το κράτος μέλος, όπου πραγματοποιείται η συσκευασία, διαπίστωσε την τήρηση των όρων για τη χορήγηση της ενισχύσεως.

- 6 'Όσον αφορά ειδικότερα τις προβλεπόμενες στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 3089/78 προϋποθέσεις χορηγήσεως της ενισχύσεως σχετικά με τον τύπο και την ποιότητα του ελαιολάδου, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2568/91, της 11ης Ιουλίου 1991, σχετικά με τον προσδιορισμό των χαρακτηριστικών των ελαιολάδων και των πυρηνελαίων καθώς και με τις μεθόδους προσδιορισμού (ΕΕ L 248, σ. 1, διορθωτικό ΕΕ 1992, L 347, σ. 69, στο εξής: κανονισμός 2568/91).
- 7 'Όσον αφορά τις λεπτομέρειες του ελέγχου που προβλέπονται για την εξακρίβωση περιπτώσεων απάτης, το άρθρο 5, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2677/85 της Επιτροπής, της 24ης Σεπτεμβρίου 1985, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος ενίσχυσης στην κατανάλωση για το ελαιόλαδο (ΕΕ L 254, σ. 5, στο εξής: κανονισμός 2677/85), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1008/92 της Επιτροπής, της 23ης Απριλίου 1992 (ΕΕ L 106, σ. 12, στο εξής: κανονισμός 1008/92), ορίζει ότι τα κράτη μέλη εξακριβώνουν με δειγματοληψία, με τις μεθόδους που αναφέρονται στα παραρτήματα του κανονισμού 2568/91, ότι το συσκευασμένο ελαιόλαδο ανταποκρίνεται σε έναν από τους ορισμούς που αναφέρονται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 3089/78, δηλαδή στον ορισμό του εξαιρετικού παρθένου ελαιολάδου, του παρθένου ελαιολάδου, του ελαιολάδου και του πυρηνελαίου.
- 8 'Όσον αφορά το σύστημα των κυρώσεων, η παράγραφος 2 του άρθρου 5 του ίδιου κανονισμού, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1008/92, ήταν διατυπωμένη ως εξής πριν από τη θέση σε ισχύ του επιδίκου κανονισμού:

«Όταν η αρμόδια αρχή κάθε κράτους μέλους διαπιστώνει ότι το εν λόγω ελαιόλαδο δεν ανταποκρίνεται σε έναν από τους όρους που αναφέρονται στην παράγραφο 1, λόγω μειγμάτων ή άλλων χημικών διαδικασιών που αποσκοπούν στο να επωφεληθεί της ενισχύσεως στην κατανάλωση ένα ελαιόλαδο που δεν θα είχε αυτό το δικαίωμα, αφαιρεί αμέσως την έγκριση της επιχειρήσεως για περίοδο που φτάνει μέχρι πέντε έτη, λαμβάνοντας υπόψη τη

σοβαρότητα της παραβάσεως, με την επιφύλαξη άλλων ενδεχομένων κυρώσεων. Επιπλέον, η εν λόγω επιχείρηση υποχρεούται να καταβάλει στο κράτος μέλος ποσό ίσο με το διπλάσιο εκείνου της ενισχύσεως που έχει ζητηθεί κατά τη διάρκεια ενός των μηνών που έπονται εκείνου της δειγματοληψίας. Το εισπραττόμενο ποσό από το κράτος μέλος αφαιρείται από τις δαπάνες του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων από τις υπηρεσίες ή οργανισμούς πληρωμής των κρατών μελών.

Όταν διαπιστωθούν άλλες ανωμαλίες εκτός από εκείνες που αναφέρονται στο προηγούμενο εδάφιο, αυτές γνωστοποιούνται αμέσως στον αρμόδιο οργανισμό σε κάθε περίπτωση.»

- 9 Η Επιτροπή, για να αποσαφηνίσει τα στοιχεία που στοιχειοθετούν την παράβαση που περιγράφηκε με τον πιο πάνω τρόπο και για να εξασφαλίσει την εφαρμογή κυρώσεων αναλόγων προς τη σοβαρότητα της κάθε περιπτώσεως, εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 887/96, της 15ης Μαΐου 1996, για τροποποίηση του κανονισμού 2677/85 (ΕΕ L 119, σ. 16, στο εξής: επίδικος κανονισμός ή κανονισμός 887/96).
- 10 Το άρθρο 1, σημείο 1, του επίδικου κανονισμού ορίζει ότι το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 2677/85 αντικαθίσταται από το ακόλουθο κείμενο:

«2. Όταν η αρμόδια αρχή κάθε κράτους μέλους διαπιστώνει ότι το εν λόγω ελαιόλαδο δεν ανταποκρίνεται σε έναν από τους ορισμούς που αναφέρονται στην παράγραφο 1:

- είτε επιβάλλει κύρωση που αντιστοιχεί σε ποσό το οποίο κυμαίνεται από 20 έως 80 % του μηνιαίου μέσου όρου της ενίσχυσης στην κατανάλωση, η οποία έχει ζητηθεί κατά τη διάρκεια των δώδεκα μηνών που προηγούνται του μηνός της δειγματοληψίας λαμβάνοντας υπόψη τη σοβαρότητα της παράβασης, αν η διαπιστωθείσα ποιότητα ανταποκρίνεται σε έναν από τους ορισμούς του παραρτήματος του κανονισμού 136/66/ΕΟΚ,

— είτε, στις άλλες περιπτώσεις, αφαιρεί αμέσως την έγκριση της επιχείρησης για περίοδο από ένα έως πέντε έτη, λαμβάνοντας υπόψη τη σοβαρότητα της παράβασης, με την επιφύλαξη ενδεχομένων άλλων κυρώσεων. Επιπλέον, η οικεία επιχείρηση οφείλει να καταβάλει στο κράτος μέλος ποσό ίσο με το διπλάσιο του μέσου όρου της ενίσχυσης στην κατανάλωση, η οποία είχε ζητηθεί κατά τη διάρκεια των δώδεκα μηνών που προηγούνται του μηνός όπου πραγματοποιήθηκε η δειγματοληψία.

Οι κυρώσεις που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο δεν επιβάλλονται όταν η επιχείρηση συσκευασίας παράσχει ικανοποιητικές αποδείξεις στο κράτος μέλος ότι η μη συμφωνία του εν λόγω ελαιολάδου οφείλεται σε έκτακτες περιστάσεις που εκφεύγουν του ελέγχου της επιχείρησης.

(...)

Όταν διαπιστώνονται άλλες παρατυπίες πλην εκείνων που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο, γνωστοποιούνται αμέσως σε κάθε περίπτωση στην αρμόδια αρχή.»

Αντικείμενο της διαφοράς

- 11 Η Federazione nazionale del commercio oleario (στο εξής: Federolio) είναι ένωση ιταλικού δικαίου, μη κερδοσκοπικού σκοπού, που ιδρύθηκε για να εκπροσωπεί, να προστατεύει και να συνδράμει τις επιχειρήσεις που ασκούν τις δραστηριότητες της συσκευασίας, του χονδρικού εμπορίου και της διαμεσο-λαβήσεως στην αγορά των βρωσίμων φυτικών ελαίων, στην Ιταλία και την αλλοδαπή (άρθρο 1 του καταστατικού της). Αναγνωρίστηκε από τις ιταλικές αρχές ως επαγγελματικός οργανισμός για την εφαρμογή του καθεστώτος ενισχύσεως στην κατανάλωση, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 3, του κανονισμού 136/66.

- 12 Εν προκειμένω ζητεί τη μερική ακύρωση του κανονισμού 887/96, στο μέτρο που το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού, τροποποιώντας το άρθρο 5, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2677/85, θέσπισε καθεστώς κυρώσεων εις βάρος των εγκεκριμένων, δυνάμει του άρθρου 2 του κανονισμού 3089/78, επιχειρήσεων συσκευασίας, όταν το ελαιόλαδο, για το οποίο χορηγήθηκε ενίσχυση, δεν ανταποκρίνεται στα χαρακτηριστικά που έχει καθορίσει η κοινοτική ρύθμιση για τη χορήγηση της ενισχύσεως.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 13 Η προσφεύγουσα κατέθεσε το εισαγωγικό δικόγραφο στις 6 Αυγούστου 1996.

- 14 Με την προσφυγή αυτή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τον επίδικο κανονισμό, στο μέτρο που προβλέπει σύστημα κυρώσεων που συνδέεται με κατ' ουσίαν αντικειμενική ευθύνη, δηλαδή με τη μη συμμόρφωση προς τα χαρακτηριστικά του προϊόντος που αναφέρονται στους πίνακες του παραρτήματος του κανονισμού 2568/91, χωρίς να διευκρινίζεται ότι πρέπει να πρόκειται για μη συμμόρφωση δυνάμενη να καταλογιστεί στον αποδέκτη της κυρώσεως·
- να ακυρώσει επίσης κάθε πράξη που συνδέεται με την προαναφερθείσα πράξη, ανεξαρτήτως του αν προηγείται, είναι σύγχρονη ή έπεται αυτής·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

- 15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Οκτωβρίου 1996, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, ζητώντας από το Πρωτοδικείο:

- να κηρύξει απαράδεκτη την προσφυγή που άσκησε η Federolio·
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

16 Με τις παρατηρήσεις επί της ενστάσεως απαραδέκτου, που υπέβαλε στις 19 Νοεμβρίου 1996, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την ένσταση και, επικουρικώς, να την εξετάσει μαζί με την ουσία της διαφοράς.
- να ορίσει δικάσιμο για τη συζήτηση της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

Τα επιχειρήματα των διαδίκων

17 Η Επιτροπή υπενθυμίζει τη διατύπωση και τον σκοπό του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ όσον αφορά τη νομιμοποίηση των ιδιωτών σχετικά με τις κανονιστικές πράξεις καθώς και τα κριτήρια διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως που έχουν συναχθεί από το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο. Υπογραμμίζει ότι η προσβαλλόμενη διάταξη διευκρινίζει και προσαρμόζει τις κυρώσεις που επιβάλλουν οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών στις επιχειρήσεις συσκευασίας ελαιολάδου στις περιπτώσεις που διαπιστώθηκε, έπειτα από ελέγχους που πραγματοποίησαν οι εθνικοί οργανισμοί ελέγχου, ότι το ελαιόλαδο για το οποίο ζητήθηκε ενίσχυση στην κατανάλωση δεν είναι σύμφωνο προς τα χαρακτηριστικά που καθορίζει η κοινοτική ρύθμιση για τη λήψη της ενισχύσεως. Σκοπός της διατάξεως αυτής είναι να καθιερώσει κλίμακα κυρώσεων αναλόγων προς τους διαφόρους βαθμούς σοβαρότητας των παραβάσεων που διαπιστώνονται και, συγχρόνως, να προσδώσει στις κυρώσεις αυτές αποτρεπτική ενέργεια ικανή να προλάβει τις απάτες εις βάρος των κοινοτικών κεφαλαίων. Πρόκειται συνεπώς για διάταξη που εφαρμόζεται σε αντικειμενικά καθοριζόμενες καταστάσεις και παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι υποκειμένων δικαίου που καθορίζονται με γενικό και αφηρημένο τρόπο, δηλαδή έναντι όλων των επιχειρήσεων οι οποίες, επειδή πληρούν τις προϋποθέσεις που ορίζει ο κανονισμός 3089/78, έλαβαν από τα κράτη μέλη έγκριση με σκοπό τη λήψη ενισχύσεως στην κατανάλωση ή μπορεί να λάβουν μεταγενέστερα τέτοια έγκριση.

- 18 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι η προσβαλλόμενη διάταξη δεν αφορά συγκεκριμένη και γνωστή ομάδα υποκειμένων δικαίου, μη υποκειμένη σε μεταγενέστερες μεταβολές. Το καθεστώς κυρώσεων που προβλέπει η διάταξη εφαρμόζεται στις παραβάσεις που διαπράττουν όλες οι επιχειρήσεις οι οποίες, ακόμη και μετά τη θέση της διατάξεως σε ισχύ, έλαβαν από τα οικεία κράτη μέλη την έγκριση βάσει του κανονισμού 3089/78. Κατά την άποψη της καθής, ο αριθμός και η ταυτότητα των επιχειρήσεων αυτών δεν μπορούσαν επομένως, προφανώς, να είναι γνωστά κατά την έκδοση του επιδικίου κανονισμού. Ο κανονισμός αυτός έχει επομένως, από τη φύση και το περιεχόμενό του, κανονιστικό χαρακτήρα. Δεν αποτελεί απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης.
- 19 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτή η αρχή, ότι μία πράξη που θίγει τα γενικά συμφέροντα μιας κατηγορίας επιχειρηματιών αφορά ατομικά μία ένωση, υπό την ιδιότητα της εκπροσώπου της εν λόγω κατηγορίας επιχειρηματιών.
- 20 Αφού υπενθύμισε τις περιπτώσεις στις οποίες η νομολογία έχει αναγνωρίσει τη νομιμοποίηση ενώσεων ή οργανισμών που έχουν συσταθεί για την προώθηση συλλογικών συμφερόντων, η Επιτροπή εξέθεσε τους λόγους που την οδηγούν στο συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα δεν εμπίπτει σε καμία από τις περιπτώσεις αυτές.
- 21 Πρώτον, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί την απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Οκτωβρίου 1983, 191/82, Fediol κατά Επιτροπής (Συλλογή 1983, σ. 2913). Πράγματι στην υπόθεση αυτή το Δικαστήριο αναγνώρισε το έννομο συμφέρον επαγγελματικής ενώσεως για την άσκηση προσφυγής κατ' αποφάσεως της Επιτροπής, ληφθέντος υπόψη του γεγονότος ότι η ένωση αυτή είχε μια σειρά διαδικαστικών δικαιωμάτων. Η διαδικασία όμως εκδόσεως γεωργικού κανονισμού δεν προβλέπει καμία μορφή συμμετοχής των ιδιωτών στην εν λόγω διαδικασία.
- 22 Δεύτερον, η θέση της Federolio δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να εξομοιωθεί με τη θέση της προσφεύγουσας στην υπόθεση που οδήγησε στην απόφαση της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-1125, σκέψεις 28 έως 30): το έννομο συμφέρον της προσφεύγουσας

στην υπόθεση εκείνη να ασκήσει προσφυγή κατ' αποφάσεως που αφορούσε ενισχύσεις αναγνωρίστηκε όχι μόνον υπό το πρίσμα του ρόλου που είχε διαδραματίσει κατά τη διαδικασία που προηγήθηκε της διαφοράς, αλλά και λόγω του γεγονότος ότι η ένωση αυτή είχε πραγματοποιήσει συνομιλίες με την Επιτροπή και η θέση της, ως διαπραγματευτή της ρυθμίσεως, είχε επομένως θιγεί από την προσβαλλόμενη απόφαση. Από την άποψη αυτή, το γεγονός απλώς και μόνον ότι η Federolio είχε αλληλογραφία με την Επιτροπή σχετικά με τις προτάσεις τροποποιήσεως του κανονισμού 2677/85 και υπέβαλε τις παρατηρήσεις της σχετικά με τις προτάσεις αυτές δεν μπορεί να στηρίξει τη νομιμοποίησή της, διότι η Federolio ουδαμώς δεν πραγματοποίησε συνομιλίες με την Επιτροπή σχετικά με την έκδοση του επιδικίου κανονισμού.

- 23 Τρίτον, δεν πρόκειται εν προκειμένω για συλλογική προσφυγή, μέσω της ενώσεως, ορισμένων μελών της ενώσεως που θα μπορούσαν να έχουν ασκήσει τα ίδια ατομική προσφυγή. Πράγματι, αντίθετα προς την περίπτωση που εξετάστηκε στο πλαίσιο της υποθέσεως που οδήγησε στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 1995, T-447/93, T-448/93 και T-449/93, ΑΙΤΕC κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-1971, σκέψη 62), η προσφεύγουσα ένωση δεν επικαλέστηκε την ατομική κατάσταση ορισμένων επιχειρήσεων που είναι μέλη της (ή ενδεχομένως όλων των επιχειρήσεων αυτών) που θα μπορούσε να τις χαρακτηρίσει σε σχέση με τις λοιπές επιχειρήσεις του συγκεκριμένου τομέα.
- 24 Τέλος, στην παρούσα υπόθεση, δεν μπορεί να εφαρμοστεί η νομολογία που διαμορφώθηκε με την απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-1853), διότι, αντίθετα προς την περίπτωση του προσβληθέντος στην υπόθεση εκείνη κανονισμού, ο κανονισμός 887/96 δεν θίγει κανένα ειδικό δικαίωμα της ενώσεως και των μελών της.
- 25 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν έχει κανονιστικό περιεχόμενο. Επισημαίνει ότι οι επιχειρήσεις συσκευασίας που έχουν εγκριθεί για τη λήψη ενισχύσεως στην κατανάλωση είναι περίπου χίλιες, επί συνολικής αγοράς πολλών εκατομμυρίων επιχειρηματιών που λαμβάνουν ενίσχυση στην παραγωγή ή στην εξαγωγή ή ωφελούνται από μέτρα παρεμβάσεως. Αυτή η ομάδα επιχειρήσεων, η ταυτότητα της οποίας μπορούσε εύκολα να προσδιοριστεί κατά τον χρόνο θέσεως του επιδικίου κανονισμού σε ισχύ, εθίγη άμεσα και ατομικά από την έκδοση ενός μέτρου που καθιέρωνε κυρώσεις ανεξάρτητες από οποιαδήποτε αναζήτηση ευθύνης και, κατά συνέπεια, απρόβλεπτες και αναπόφευκτες παρά την καταβολή κάθε επιμέλειας που μπορεί να επιδείξει η επιχείρηση κατά την άσκηση των ελέγχων που προβλέ-

πονται στο στάδιο της συσκευασίας. Τα στοιχεία αυτά οδηγούν σε απώλεια του κανονιστικού χαρακτήρα του κανονισμού και τον εξομοιώνουν με απόφαση.

- 26 Ακόμη και αν αναγνωριστεί ο γενικός και αφηρημένος χαρακτήρας του κανονισμού, ο κανονισμός αυτός θα μπορούσε να θίξει συγκεκριμένα ένα ειδικό συμφέρον της Federolio, πράγμα που θα δικαιολογούσε τον ισχυρισμό της ότι ο κανονισμός την αφορά άμεσα και ατομικά.
- 27 Κατά την άποψη της προσφεύγουσας η νομιμοποίησή της προκύπτει από το γεγονός ότι: α) έχει συμφέρον που διακρίνεται από αυτό των μελών της· β) η ζημία που προκάλεσε στο συμφέρον αυτό ο κανονισμός 887/96 τη διακρίνει από τους αποδέκτες της κοινοτικής πράξεως.
- 28 Η Federolio επισημαίνει καταρχάς ότι η αποστολή της δεν έγκειται στο να αποτελεί αποκλειστικά και μόνον εκφραστή των συμφερόντων των μελών της. Αντίθετα, καλείται να διαδραματίσει έναν μόνιμο ρόλο μεσολαβήσεως, συμβιβασμού και διηθήσεως των αντιτιθεμένων συμφερόντων στο πλαίσιο της επαγγελματικής κατηγορίας των επιχειρήσεων συσκευασίας. Με τον τρόπο αυτόν, ασκεί θεσμική λειτουργία που αναγνωρίζεται νόμιμα από το ιταλικό κράτος και συνίσταται, αφενός, στη διαρκή και ενεργό συμμετοχή, με τις αρμόδιες αρχές, στην ανάπτυξη και διάδοση της εθνικής και της κοινοτικής πολιτικής για την προώθηση ενός προϊόντος προελεύσεως, καταγγέλλοντας και στιγματίζοντας τις καταχρήσεις και τις απάτες όταν αυτό αποδεικνύεται απαραίτητο και, αφετέρου, στη διαρκή δραστηριότητα ενημερώσεως και πληροφορήσεως των μελών.
- 29 Η Federolio υπογραμμίζει ότι αποτελεί επαγγελματικό οργανισμό αναγνωρισμένο δυνάμει του άρθρου 11 του κανονισμού 136/66 και ότι, με την ιδιότητα αυτή αποτελεί, βάσει συμβάσεως ad hoc, τον οργανισμό που είναι επιφορτισμένος με την καταβολή των ενισχύσεων στις επιχειρήσεις συσκευασίας. Για τον λόγο αυτόν επίσης, το καθεστώς ενισχύσεων στην κατανάλωση διαθέτει ίδιο ειδικό συμφέρον να είναι ορθά διαμορφωμένο και να λειτουργεί ορθά στο σύνολό του.

- 30 Εξάλλου, μια ένωση μπορεί να έχει συμφέρον που δεν περιορίζεται αποκλειστικά στο συμφέρον των μελών της και να επιτελεί λειτουργίες και να προσπίζει συμφέροντα που δεν αποτελούν έκφραση των διαφόρων αναρτιζόντων την ένωση, αλλά της επαγγελματικής κατηγορίας στο σύνολό της, όπως προκύπτει τόσο από τη νομολογία των κοινοτικών δικαστηρίων όσο και από τη νομολογία των δικαστηρίων των κρατών μελών.
- 31 Όσον αφορά ειδικότερα την Ιταλία, το Corte di Cassazione ρητώς αναγνώρισε την αρχή ότι ένωση προσώπων νομιμοποιείται εντός των ορίων των σκοπών που αναγνωρίζει η έννομη τάξη στα νομικά πρόσωπα (Cassazione civile, απόφαση της 12ης Μαΐου 1973, Soc. Acque Caraci del Fasano κατά Consorzio utenti acque del Fasano, *Foro italiano* 1973, I, σ. 816).
- 32 Όσον αφορά τη νομολογία των κοινοτικών δικαστηρίων, η διάταξη του Πρωτοδικείου της 9ης Αυγούστου 1995, T-585/93, Greenpeace κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-2205, σκέψη 59), επιβεβαίωσε βέβαια την αρχή ότι «η πράξη η οποία θίγει τα γενικά συμφέροντα μιας κατηγορίας πωλητών δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, την ένωση η οποία έχει συσταθεί για να προωθήσει τα συλλογικά συμφέροντα της κατηγορίας αυτής και, συνεπώς, η ένωση αυτή δεν νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως, όταν τα μέλη της δεν νομιμοποιούνται ατομικώς προς τούτο». Εντούτοις, στη διάταξη αυτή προστίθεται (επίσης στη σκέψη 59) ότι «η ύπαρξη ιδιαίτερων περιστάσεων, όπως ο ρόλος που έχει διαδραματίσει μια ένωση στο πλαίσιο της διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση πράξεως υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, μπορεί να δικαιολογήσει το παραδεκτό προσφυγής που ασκείται από ένωση, τα μέλη της οποίας δεν αφορά άμεσα και ατομικά η επίδικη πράξη».
- 33 Οι αποφάσεις αυτές επιβεβαιώνουν την άποψη ότι είναι δυνατή η διάκριση μεταξύ των συμφερόντων της ενώσεως και των συμφερόντων των μελών της. Σύμφωνα με την άποψη αυτή, για να καθορισθεί η ύπαρξη της ενεργητικής νομιμοποιήσεως κατά την έννοια του άρθρου 173, πρέπει να αναζητηθεί

βάσει ποιων στοιχείων είναι δυνατόν να συναχθεί ένα διακεκριμένο συμφέρον της ενώσεως, ικανό να της προσδώσει την ιδιότητα του προσφεύγοντος κατά μιας πράξεως υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, ανεξάρτητα από τα μέλη της.

34 Συναφώς, η κοινοτική νομολογία σχετικά με την αμφισβήτηση των αποφάσεων της Επιτροπής περί των κρατικών ενισχύσεων και των μέτρων αντιντάμπινγκ προσδίδει ιδιαίτερη σημασία: α) στο γεγονός ότι η επιχείρηση ή η επαγγελματική ένωση υπέβαλε την καταγγελία με την οποία κινήθηκε η διαδικασία έρευνας, ότι υπέβαλε τις παρατηρήσεις της και ότι οι παρατηρήσεις αυτές καθόρισαν σε μεγάλο βαθμό την εξέλιξη της διαδικασίας (υπό την έννοια αυτή, όσον αφορά τα μέτρα αντιντάμπινγκ, απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 1985, 264/82, Timex κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 849· η αρχή αυτή επεκτάθηκε στη διαδικασία του άρθρου 93 της Συνθήκης, ιδίως με την απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Ιανουαρίου 1986, 169/84, Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 391)· β) στο γεγονός ότι, στην περίπτωση των μέτρων αντιντάμπινγκ, ο ίδιος ο κανονισμός αναγνωρίζει στην ένωση, τα μέλη της οποίας εθίγησαν από την πρακτική του ντάμπινγκ, έννομο συμφέρον να ζητήσει τη λήψη μέτρων προστασίας.

35 Όσον αφορά τη συμμετοχή στη διαδικασία, το Δικαστήριο, με την απόφαση Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 34, έκρινε ότι η ενεργητική νομιμοποίηση της προσφεύγουσας εξαρτάται από δύο προϋποθέσεις:

- 1) την ενεργό συμμετοχή στη διοικητική διαδικασία,
- 2) το να έχει θιγεί ουσιαδώς η θέση της προσφεύγουσας.

36 Η ύπαρξη ενεργητικής νομιμοποίησης φαίνεται συνεπώς, εκ πρώτης όψεως, να εξαρτάται από εξωτερικούς παράγοντες, σε κάθε περίπτωση μη συνδεδεμένους αναγκαστικά με την ουσιαστική κατάσταση της ενώσεως. Πράγματι, το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο διευκρίνισαν επανειλημμένως ότι η συμμετοχή στη διαδικασία αποτελεί στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι η πράξη

αφορά την προσφεύγουσα κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης (υπό την έννοια αυτή απόφαση ΑΙΤΕC κ.λπ. κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 23, σκέψη 36).

37 Είναι εντούτοις σημαντικό να ληφθεί υπόψη ότι η ενεργός συμμετοχή στη διαδικασία δεν αποτελεί παρά ένα από τα στοιχεία που μπορούν να οδηγήσουν στο συμπέρασμα ότι το μέτρο θίγει άμεσα τη θέση της προσφεύγουσας. Η συμμετοχή δηλαδή αυτή αποτελεί μόνον ένα από τα πιθανά συμπτώματα της ζημίας που υπέστη η προσφεύγουσα. Τίποτα δεν εμποδίζει τη δυνατότητα συναγωγής της ουσιαστικής ζημίας που υπέστη η προσφεύγουσα από άλλα στοιχεία. Στην αντίθετη περίπτωση, θα εδημιουργείτο απαράδεκτη ανισότητα μεταξύ προσφευγόντων που θίγονται ουσιαστικά από το προσβαλλόμενο μέτρο, αναλόγως του αν οι προσφεύγοντες αυτοί είχαν ή όχι την ευκαιρία να μετάσχουν στη διαδικασία που οδήγησε στη λήψη του εν λόγω μέτρου.

38 Στην προκειμένη περίπτωση, η Federolio δεν είχε βέβαια τυπική συμμετοχή στην έκδοση του επιδικίου κανονισμού, διατηρούσε όμως συνεχή αλληλογραφία με τις υπηρεσίες της Επιτροπής. Εντούτοις, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι, παρά το κανονιστικό του περιεχόμενο, ο κανονισμός επηρεάζει άμεσα το συμφέρον της προσφεύγουσας για την προστασία, την προώθηση και την ορθή λειτουργία της αγοράς ελαιολάδου, ιδίως υπό το πρίσμα του ανταγωνισμού. Η αγορά αυτή, και μαζί με αυτήν το ίδιο το καθεστώς των ενισχύσεων στην κατανάλωση που καλείται η Federolio να διαχειριστεί από κοινού με τις αρμόδιες αρχές, υφίσταται ανεπανόρθωτη ζημία λόγω των κυρώσεων που συνδέονται με μία ουσιαστικά αντικειμενική ευθύνη, στο μέτρο που δεν στηρίζονται σε υπαιτιότητα της επιχειρήσεως στην οποία έχει χορηγηθεί έγκριση για τη λήψη της ενισχύσεως.

39 Με την απόφαση Fediol κατά Επιτροπής (που προαναφέρθηκε στη σκέψη 21), κρίθηκε καθοριστικό το γεγονός ότι ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3017/79 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1979, περί της άμυνας κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/017, σ. 67), αναγνωρίζει ρητώς στις επαγγελματικές ενώσεις μία σειρά δυνατοτήτων διαδικαστικής φύσεως.

- 40 Το σκεπτικό της αποφάσεως αυτής υπαγορεύει δύο ειδών σκέψεις.
- 41 Πρώτον, το γεγονός ότι οι κανονισμοί αντιντάμπινγκ αναγνωρίζουν ρητά τη νομιμοποίηση των επαγγελματιών ενώσεων δεν είναι καθαρά τυχαίο. Στην πραγματικότητα, το γεγονός αυτό αντικατοπτρίζει τον ρόλο που πράγματι διαδραματίζουν οι ενώσεις στην αγορά την οποία θίγει η πρακτική ντάμπινγκ. Εντούτοις, δεν είναι κατανοητό για ποιον λόγο αυτή η νομιμοποίηση για την άσκηση προσφυγής, μολονότι έχει ουσιαστική βάση, θα έπρεπε να αναχθεί αποκλειστικά σε ένα τυπικό στοιχείο, όπως είναι η περιεχόμενη στον κανονισμό μνεία περί της ενώσεως. Η ταυτότητα της ratio θα απαιτούσε να αναγνωριστεί η ενεργητική νομιμοποίηση και στην περίπτωση που η θέση της ενώσεως είναι ανάλογη προς αυτή μιας ενώσεως που αναφέρεται ρητά σε κανονισμό αντιντάμπινγκ, έστω και αν η κοινοτική πράξη δεν περιέχει μνεία περί της ενώσεως. Δεν επιτρέπεται να γίνεται διάκριση όσον αφορά τη θέση της προσφεύγουσας, αναλόγως του αν πρόκειται, αφενός, για κρατική ενίσχυση ή μέτρο αντιντάμπινγκ και, αφετέρου, για κανονισμό που έχει ως αντικείμενο κοινοτική ενίσχυση, ενώ είναι αποδεδειγμένο ότι ο κανονισμός αυτός μπορεί να θίξει τη θέση της προσφεύγουσας στην αγορά με τον ίδιο τρόπο που μπορούν να τη θίξουν τα δύο μέτρα του πρώτου τύπου.
- 42 Οι αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, *Extramet Industrie κατά Συμβουλίου* (Συλλογή 1991, σ. I-2501), και *Codorniu κατά Συμβουλίου*, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 24, εγκατέλειψαν τα καθαρά τυπικά κριτήρια, όπως ο γενικός ή ειδικός χαρακτήρας του μέτρου ή το γεγονός ότι οι αποδέκτες του μέτρου αποτελούν ανοικτή και μη διαφοροποιημένη ή κλειστή και εξατομικευμένη κατηγορία.
- 43 Αυτό που έχει πλέον σημασία είναι αποκλειστικά η διαπίστωση των αποτελεσμάτων της προσβαλλομένης πράξεως για την προσφεύγουσα. Αν η πράξη θίγει την προσφεύγουσα κατά τρόπο ώστε η ζημία που υφίσταται να μπορεί να τη διαφοροποιήσει από τους αποδέκτες της εν λόγω πράξεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

- 44 Δεύτερον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι πρέπει να θεωρηθεί ότι η τυπική αναφορά της ενώσεως αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για να αναγνωριστεί η ενεργητική της νομιμοποίηση δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης και μολονότι η αναγνώριση αυτή ελλείπει στην κοινοτική πράξη, η εν λόγω αναγνώριση υπάρχει εντούτοις στην ιταλική έννομη τάξη, η οποία αναθέτει στη Federolio ειδική αποστολή και λειτουργία, οι οποίες, σε συνδυασμό με την αποστολή και λειτουργία των αρμόδιων διοικητικών αρχών, συμβάλλουν αποτελεσματικά στη ρύθμιση και την ανάπτυξη της αγοράς του ελαιολάδου.
- 45 Η λυσιτέλεια της αναγνώρισεως αυτής στο εθνικό επίπεδο επιβεβαιώνεται από την κοινοτική νομολογία, αφού, ακριβώς στις προτάσεις της για την απόφαση Fediol κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 21, η γενική εισαγγελέας Rozès, εξετάζοντας αν η επαγγελματική ένωση είχε ή όχι ενεργητική νομιμοποίηση δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο (σήμερα τέταρτο εδάφιο), της Συνθήκης, ότι δεν έπρεπε για το ζήτημα αυτό να γίνει αναφορά στην τυπική νομική προσωπικότητα, αλλά να αναζητηθεί κατά πόσο η εν λόγω ένωση αναγνωρίζεται από το δίκαιο και έχει ορισμένες αρμοδιότητες προς εκπλήρωση του έργου που της έχει ανατεθεί (Συλλογή 1983, σ. 2937, 2939 και 2940).
- 46 Τελικώς η προσφεύγουσα, ως επαγγελματική ένωση με προβλεπόμενη από το καταστατικό της και την ιταλική νομοθεσία θεσμική αποστολή που υπερβαίνει σαφώς την απλή προστασία των συμφερόντων των μελών της, θα πρέπει να θεωρηθεί ότι νομιμοποιείται ενεργητικά δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης. Μπορεί επομένως να προσβάλει τον κανονισμό 887/96, στο μέτρο που η πράξη αυτή θίγει όχι μόνον ένα συμφέρον των μελών της, αλλά και ένα ίδιο συμφέρον της ίδιας της ενώσεως. Ειδικότερα, ο επίδικος κανονισμός αφορά άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα, στο μέτρο που ο κανονισμός αυτός, τροποποιώντας το καθεστώς των ενισχύσεων στην κατανάλωση, θίγει την προσφεύγουσα όσον αφορά την επιδίωξη των καταστατικών της σκοπών που συνίστανται στην προώσπιση και ανάπτυξη της αγοράς του ελαιολάδου σε συνεργασία με τις αρμόδιες αρχές.
- 47 Πράγματι, η Federolio θίγεται από τον κανονισμό 887/96, διότι η πράξη αυτή, καθορίζοντας ένα νέο σύστημα κυρώσεων εντελώς ξένο προς τα κοινά

κριτήρια που έχει υιοθετήσει κάθε κράτος δικαίου και στα οποία στηρίζεται η ίδια η κοινοτική έννομη τάξη, προβλέπει ένα σύστημα ευθύνης των επιχειρήσεων συσκευασίας που περιφρονεί ανοιχτά τις αρχές της ισότητας, της αναλογικότητας και της νομιμότητας στην εφαρμογή της κυρώσεως. Η κατάσταση αυτή θίγει την προσφεύγουσα άμεσα και ατομικά σε αυτό που αποτελεί το κύριο αντικείμενο των θεσμικών της λειτουργιών, δηλαδή των λειτουργιών που αναφέρονται συγκεκριμένα στη χορήγηση της ενισχύσεως στην κατανάλωση, στην προώθηση και στην ανάπτυξη της αγοράς του ελαιολάδου.

- 48 Εξάλλου, οι αρχές της οικονομίας της δίκης και της ασφαλείας δικαίου πρέπει να οδηγήσουν το Πρωτοδικείο να δεχθεί τύποις την προσφυγή, ώστε να αποφευχθεί ο πολλαπλασιασμός των εναντιώσεων κατά των μέτρων εκτελέσεως των κυρώσεων, μέτρων στα οποία θα στηριχθεί η υποβολή στο Δικαστήριο πολλών προδικαστικών ερωτημάτων σχετικά με το κύρος του κανονισμού, όπως τα προδικαστικά ερωτήματα που οδήγησαν στην απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Φεβρουαρίου 1991, C-143/88 και C-92/89, Zuckerfabrik Süderdithmarschen και Zuckerfabrik Soest (Συλλογή 1991, σ. I-415). Η κατάσταση αυτή εγκυμονεί πάνω απ' όλα τον πρόσθετο κίνδυνο της εκδόσεως αντιθέτων αποφάσεων εκ μέρους των διαφόρων εθνικών δικαστηρίων τα οποία, σε σχέση με τον κοινοτικό δικαστή, έχουν σε κάθε περίπτωση μικρότερη ικανότητα να προβούν σε εκτίμηση με πλήρη γνώση του θέματος (βλ. τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Jacobs για την απόφαση Extramel Industrie κατά Συμβουλίου, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 42, Συλλογή 1991, σ. I-2507, σημεία 71 και 73). Τέλος, επανειλημμένα η κοινοτική νομολογία έχει δεχθεί ότι το άρθρο 173 της Συνθήκης δεν πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο περιοριστικό.

Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 49 Σύμφωνα με το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος το ζητήσει, το Πρωτοδικείο κρίνει επί του απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία. Σύμφωνα με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, η διαδικασία επί της αιτήσεως συνεχίζεται προφορικά εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Στην προκειμένη περίπτωση, δεδομένου ότι το Πρωτοδικείο έχει επαρκώς διαφωτιστεί από την εξέταση της δικογραφίας, το αίτημα θα κριθεί χωρίς προφορική διαδικασία.

- 50 Κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης παρέχει στους ιδιώτες το δικαίωμα να προσβάλουν κάθε απόφαση η οποία, αν και εκδόθηκε υπό τη μορφή κανονισμού, τους αφορά άμεσα και ατομικά. Σκοπός της διατάξεως αυτής είναι ιδίως να αποφευχθεί η δυνατότητα των κοινοτικών οργάνων να αποκλείουν, με την απλή επιλογή του τύπου του κανονισμού, την προσφυγή ιδιώτη κατ' αποφάσεως που τον αφορά άμεσα και ατομικά και να καταστεί έτσι σαφές ότι η επιλογή του τύπου δεν μπορεί να μεταβάλει τη φύση μιας πράξεως (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουνίου 1980, 789/79 και 790/79, Calpak και Società Emiliana Lavorazione Frutta κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 311, σκέψη 7, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 28ης Οκτωβρίου 1993, T-476/93, FRSEA και FNSEA κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-1187, σκέψη 19).
- 51 Από πάγια επίσης νομολογία προκύπτει ότι το κριτήριο της διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως έγκειται στη γενική ή μη ισχύ της οικείας πράξεως (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1982, 307/81, Aluisuisse κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 3463, σκέψη 8).
- 52 Στην προκειμένη περίπτωση, πρέπει επομένως να αναλυθεί η φύση του κανονισμού 887/96 και, ιδίως, τα έννομα αποτελέσματα που ο κανονισμός αυτός επιδιώκει να παραγάγει ή πράγματι παράγει.
- 53 Ο κανονισμός αυτός αποσκοπεί στην τροποποίηση του κανονισμού 2677/85. Προβλέπει την τροποποίηση των κυρώσεων που επιβάλλονται στην περίπτωση κατά την οποία η αρμόδια αρχή κράτους μέλους διαπιστώνει ότι το εν λόγω ελαιόλαδο δεν ανταποκρίνεται σε έναν από τους ορισμούς του παραρτήματος του κανονισμού 136/66 ή όταν, αν και ανταποκρίνεται σε έναν από τους ορισμούς αυτούς, δεν ανταποκρίνεται στη δηλωθείσα ποιότητα. Ο κανονισμός προβλέπει εξάλλου τις περιπτώσεις στις οποίες δεν πρέπει να επιβληθεί κύρωση.
- 54 Οι διατάξεις αυτές εμφανίζονται ως μέτρα γενικής ισχύος, κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης. Εφαρμόζονται σε περιπτώσεις που καθορίζονται αντικειμενικά και παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων που ορίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, δηλαδή έναντι

των επιχειρήσεων συσκευασίας ελαιολάδου που έχουν λάβει έγκριση δυνάμει του άρθρου 2 του κανονισμού 3089/78 και στις οποίες χορηγείται η ενίσχυση στην κατανάλωση για το ελαιόλαδο.

- 55 Σύμφωνα με πάγια νομολογία, η γενική ισχύς και επομένως ο κανονιστικός χαρακτήρας μιας πράξεως δεν θίγεται από τη δυνατότητα, κατά το μάλλον ή ήττον, ακριβούς προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμα και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται σε μία δεδομένη στιγμή, εφόσον διαπιστώνεται ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται δυνάμει αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως καθοριζόμενης από την πράξη σε σχέση με τον σκοπό που αυτή επιδιώκει (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1968, 6/68, Zuckerfabrik Watensiedt κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 991, της 16ης Απριλίου 1970, 64/69, Compagnie française commerciale et financière κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 299, σκέψη 11, της 5ης Μαΐου 1977, 101/76, Koninklijke Scholten Honig κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1977, σ. 257, σκέψη 23, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 1995, T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1941, σκέψη 48).
- 56 Στην προκειμένη όμως περίπτωση, ανεξάρτητα από τον περισσότερο ή λιγότερο περιορισμένο αριθμό επιχειρήσεων συσκευασίας που ελάμβαναν ενίσχυση στην κατανάλωση κατά τον χρόνο εκδόσεως του επιδικίου κανονισμού, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο κανονισμός αυτός προβλέπει την εφαρμογή κυρώσεων βάσει αντικειμενικής καταστάσεως, δηλαδή βάσει της ελλείψεως αντιστοιχίας μεταξύ της ποιότητας και/ή του τύπου ελαιολάδου που δηλώθηκαν και της ποιότητας και/ή του τύπου που προβλέπει η εφαρμοζόμενη ρύθμιση, καταστάσεως που καθορίζεται σε σχέση με τον σκοπό του κανονισμού, δηλαδή την πρόληψη και καταστολή της απάτης ανάλογα με τη σοβαρότητα της παραβάσεως. Εξάλλου, ο αριθμός των επιχειρήσεων που θίγονται από τον επίδικο κανονισμό μπορεί πάντοτε να επιβληθεί μεταγενέστερα.
- 57 Κατά συνέπεια, ο κανονισμός 887/96, λόγω της φύσεως και του περιεχομένου του, έχει κανονιστικό χαρακτήρα και δεν αποτελεί απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης.
- 58 Η νομολογία έχει διευκρινίσει ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, ακόμη και μία κανονιστική πράξη που εφαρμόζεται στο σύνολο των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών μπορεί να αφορά ατομικά ορισμένους από αυτούς (αποφάσεις

Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 42, σκέψη 13, και Codorníu κατά Συμβουλίου, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 24, σκέψη 19). Σε μια τέτοια περίπτωση, επομένως, μια κοινοτική πράξη μπορεί να έχει συγχρόνως κανονιστικό χαρακτήρα και, ως προς ορισμένους ενδιαφερομένους επιχειρηματίες, χαρακτήρα αποφάσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1995, T-481/93 και T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 50).

59 Εντούτοις, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα δεν μπορούν να ισχυριστούν ότι μια πράξη τα αφορά ατομικά, παρά μόνον αν θίγονται από την εν λόγω πράξη λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων ή λόγω πραγματικής καταστάσεως που τα διακρίνει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο (αποφάσεις του Δικαστηρίου, της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, 942, και Codorníu κατά Συμβουλίου, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 24, σκέψη 20· απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Απριλίου 1995, T-12/93, CCE de Vittel κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1247, σκέψη 36).

60 Κατά συνέπεια, πρέπει να εξεταστεί κατά πόσον, στην προκειμένη περίπτωση, η προσφεύγουσα θίγεται από τον επίδικο κανονισμό λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων της ή κατά πόσον υπάρχει πραγματική κατάσταση που τη διακρίνει υπό το πρίσμα του κανονισμού αυτού, σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο.

61 Όσον αφορά ειδικότερα τις προσφυγές που ασκούν ενώσεις, η νομολογία έχει δεχθεί το παραδεκτό των προσφυγών αυτών σε τρεις τουλάχιστον κατηγορίες περιπτώσεων, και συγκεκριμένα:

α) όταν μια διάταξη αναγνωρίζει ρητά στις επαγγελματικές ενώσεις μια σειρά δυνατοτήτων διαδικαστικού χαρακτήρα (αποφάσεις Fediol κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 21, σκέψεις 28 έως 30, και CCE de Vittel κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 58, σκέψεις 39 έως 42).

- β) όταν η ένωση εκπροσωπεί τα συμφέροντα επιχειρήσεων οι οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή (απόφαση ΑΙΤΕC κ.λπ. κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 23, σκέψη 62).
- γ) όταν η ένωση εξατομικεύεται λόγω του ότι θίγονται τα ίδια συμφέροντά της ως ενώσεως, και συγκεκριμένα διότι η πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση θίγει τη θέση της ως διαπραγματεύτριας (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 2ας Φεβρουαρίου 1988, 67/85, 68/85 και 70/85, Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 219, σκέψεις 21 έως 24, και CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 22, σκέψεις 28 έως 30· απόφαση Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 57, σκέψη 64).
- 62 Στις τρεις αυτές κατηγορίες περιπτώσεων, το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο έχουν λάβει επίσης υπόψη τη συμμετοχή των εν λόγω ενώσεων στη διαδικασία.
- 63 Όσον αφορά την προαναφερθείσα πρώτη κατηγορία περιπτώσεων στις οποίες δικαιολογείται το παραδεκτό της προσφυγής που ασκούν οι ενώσεις, δηλαδή τη νομοθετική αναγνώριση υπέρ των επαγγελματιών ενώσεων μιας σειράς δυνατοτήτων διαδικαστικού χαρακτήρα, αρκεί η διαπίστωση ότι καμία από τις κανονιστικές διατάξεις που αφορούν τη χορήγηση ενισχύσεων στην κατανάλωση ελαιολάδου δεν αναγνωρίζει οποιοδήποτε δικαίωμα διαδικαστικής φύσεως υπέρ των επαγγελματιών ενώσεων όπως η Federolio.
- 64 Ως προς το ζήτημα αυτό η προσφεύγουσα δεν μπορεί εξάλλου να επικαλεστεί την αποστολή και τις ειδικές λειτουργίες που της αναγνωρίζει η ιταλική έννομη τάξη. Η ενδεχόμενη ανάθεση τέτοιας αποστολής και/ή λειτουργιών από τις ιταλικές αρχές στο πλαίσιο της ρυθμίσεως και της αναπτύξεως της εθνικής και κοινοτικής πολιτικής για την προώθηση του ελαιολάδου στην Ιταλία, εάν υποτεθεί ότι υφίσταται, καθώς και η απορρέουσα από την κατάσταση αυτή ενδεχόμενη ενεργητική νομιμοποίηση ενώπιον των ιταλικών δικαστηρίων δεν μπορούν να δικαιολογήσουν την τροποποίηση του συστήματος ενδίκων βοηθημάτων που καθιερώνει το άρθρο 173 της Συνθήκης με σκοπό να ανατεθεί στον κοινοτικό δικαστή ο έλεγχος της νομιμότητας των πράξεων των οργάνων. Σε καμία περίπτωση το γεγονός αυτό δεν επιτρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή η προσφυγή ακυρώσεως που ασκεί φυσικό ή νομικό

πρόσωπο το οποίο δεν πληροί τις προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης (διάταξη του Δικαστηρίου της 24ης Απριλίου 1996, C-87/95 P CNRAAP κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-2003, σκέψη 38, και διατάξεις Greenpeace κ.λπ. κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 32, σκέψη 51, και Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto κ.λπ. κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 54, σκέψη 59). Πράγματι, μια διαφορετική λύση θα είχε ως αποτέλεσμα το παραδεκτό της προσφυγής ακυρώσεως να μην εξαρτάται πλέον από τη βούληση του κοινοτικού νομοθέτη για συμμετοχή ορισμένων επιχειρηματιών και/ή ορισμένων επαγγελματιών ενώσεων στη διαδικασία επεξεργασίας των πράξεων των οργάνων, αλλά από μια αυτόνομη απόφαση των εθνικών αρχών, στηριζόμενη περισσότερο στο συμφέρον του οικείου κράτους μέλους παρά στο δημόσιο κοινοτικό συμφέρον.

65 Επιπλέον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η ανάθεση από τις εθνικές αρχές ορισμένης αποστολής και/ή λειτουργιών σε μια ένωση μπορεί να γίνει δεκτή ως στοιχείο που συμβάλλει στην εξατομίκευση της ενώσεως κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, εντούτοις το γεγονός αυτό δεν αρκεί για την εξατομίκευση της προσφεύγουσας, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε σε τι διαφέρει η θέση της από τη θέση οποιασδήποτε άλλης ενώσεως της Κοινότητας, στην οποία έχουν αναγνωριστεί οι ίδιες αποστολές και/ή λειτουργίες στο εθνικό επίπεδο.

66 Όσον αφορά την προαναφερθείσα δεύτερη κατηγορία περιπτώσεων (βλ. ανωτέρω σκέψη 60, στοιχείο β'), στις οποίες το παραδεκτό της προσφυγής δικαιολογείται διότι η ένωση εκπροσωπεί τα συμφέροντα των επιχειρήσεων οι οποίες θίγονται ατομικά, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι οι επιχειρήσεις συσκευασίας που έχουν εγκριθεί για την ενίσχυση στην κατανάλωση, ο αριθμός των οποίων φθάνει τις χίλιες, αποτελούν ομάδα δυνάμενη εύκολα να προσδιοριστεί κατά τον χρόνο θέσεως του επιδικίου κανονισμού σε ισχύ και, επομένως, θίγονται άμεσα και ατομικά από την έκδοση του κανονισμού αυτού. Υπό τις συνθήκες αυτές, η ενεργητική νομιμοποίηση της Federolio στηρίζεται στο ειδικό συμφέρον των μελών της, τα οποία εκπροσωπεί.

67 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι το γεγονός ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορούσε, κατά τον χρόνο εκδόσεώς του, περιορισμένο αριθμό επιχειρήσεων συσκευασίας ελαιολάδου, οι οποίες είχαν τότε καταχωρηθεί από τις εθνικές αρχές, δεν μπορεί να χαρακτηρίσει τις επιχειρήσεις αυτές σε σχέση

με κάθε άλλη επιχείρηση, εφόσον οι επιχειρήσεις αυτές βρίσκονται σε παρόμοια κατάσταση με εκείνη κάθε άλλης επιχείρησης που θα μπορούσε σήμερα ή στο μέλλον να εισέλθει στην αγορά της συσκευασίας ελαιολάδου και να ζητήσει ενίσχυση στην κατανάλωση (διάταξη του Πρωτοδικείου της 11ης Ιανουαρίου 1995, T-116/94, Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore degli avvocati e procuratori κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. ΙΙ-1, σκέψη 28).

68 Τέλος, όσον αφορά την προαναφερθείσα τρίτη κατηγορία περιπτώσεων (βλ. ανωτέρω σκέψη 60, στοιχείο γ') στις οποίες το παραδεκτό της προσφυγής της ενώσεως δικαιολογείται από το γεγονός ότι τα ίδια συμφέροντα της ενώσεως θίγονται από την προσβαλλόμενη πράξη, η Federolio θεωρεί ότι τα συμφέροντά της συνίστανται, αφενός, στο συμφέρον της για λειτουργία του συστήματος σε σχέση με τον επιδιωκόμενο από την Κοινότητα σκοπό και, αφετέρου, στο συμφέρον της, ως επαγγελματικού οργανισμού που έχει αναγνωριστεί δυνάμει του άρθρου 11 του κανονισμού 136/66 και είναι επιφορτισμένος με την καταβολή των ενισχύσεων στις επιχειρήσεις συσκευασίας, για ορθή διαμόρφωση και λειτουργία του καθεστώτος των ενισχύσεων στην κατανάλωση στο σύνολό του.

69 Στο σημείο αυτό είναι σημαντικό να υπενθυμιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, μια πράξη που θίγει τα γενικά συμφέροντα μιας κατηγορίας υποκειμένων δικαίου δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, μια ένωση που έχει συσταθεί για την προάσπιση των συλλογικών συμφερόντων αυτής της κατηγορίας και, κατά συνέπεια, η ένωση αυτή δεν νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως όταν τα μέλη της δεν θα μπορούσαν να ασκήσουν την προσφυγή αυτή ατομικά (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1962, 19/62, 20/62, 21/62 και 22/62, Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 845, και της 18ης Μαρτίου 1975, 72/74, Union syndicale κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1975, σ. 141, σκέψη 17· διάταξη του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1979, 60/79, Fédération nationale des producteurs de vins de table et vins de pays κατά Επιτροπής, Rec. 1979, σ. 2429, 2432· απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιουλίου 1986, 282/85, DEFI κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 2469, σκέψη 16· διάταξη του Δικαστηρίου της 5ης Νοεμβρίου 1986, 117/86, UFADE κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 3255, σκέψη 12· απόφαση ΑΙΤΕC κ.λπ. κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 23, σκέψεις 58 και 59). Εντούτοις, η ύπαρξη ειδικών περιστάσεων, όπως ο ρόλος που διαδραμάτισε η ένωση στο πλαίσιο της διαδικασίας που οδήγησε στην έκδοση της πράξεως κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, μπορεί να δικαιολογήσει το παραδεκτό της προσφυγής που άσκησε μια ένωση, τα

μέλη της οποίας δεν θίγονται άμεσα και ατομικά από την επίδικη πράξη, ιδίως όταν η πράξη αυτή θίγει τη θέση της ενώσεως ως διαπραγματευτριας (αποφάσεις Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 60, σκέψεις 21 έως 24, και CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 22, σκέψεις 28 έως 30).

70 Πρέπει συνεπώς να εξεταστεί αν τα ειδικά συμφέροντα που επικαλείται η προσφεύγουσα, δηλαδή ο θεσμικός της ρόλος και η ιδιότητά της ως οργανισμού επιφορτισμένου με την καταβολή των ενισχύσεων στις επιχειρήσεις συσκευασίας, μπορούν να την εξατομικώσουν κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

71 Πρέπει καταρχάς να επισημανθεί ότι η αποστολή που περιγράφει η προσφεύγουσα ως θεσμική της λειτουργία της έχει ανατεθεί από τα μέλη της, δηλαδή από τις επιχειρήσεις συσκευασίας ελαιολάδου και ότι, δυνάμει του καταστατικού της, οι επιχειρήσεις αυτές έχουν αναμφισβήτητα την εξουσία να καθορίζουν τη διαχείριση και τις λειτουργίες της ενώσεως και επομένως να καθορίζουν επίσης τα συμφέροντα που ο οργανισμός αυτός οφείλει να προασπίζεται (άρθρα 5, παράγραφος 8, και 27 του καταστατικού και απόφαση DEFI κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 68, σκέψη 18). Υπό τις συνθήκες αυτές, τα συμφέροντα που θεωρεί ως ίδια συμφέροντά της η Federolio δεν διακρίνονται από το συμφέρον των επιχειρήσεων συσκευασίας ελαιολάδου, ιδίως όσον αφορά την προάσπιση και την ανάπτυξη της αγοράς του ελαιολάδου στην Ιταλία.

72 Στη συνέχεια, διαπιστώνεται ότι ο επίδικος κανονισμός δεν θίγει τα ίδια συμφέροντα της προσφεύγουσας, υπό την ιδιότητά της ως οργανισμού επιφορτισμένου με την καταβολή των ενισχύσεων στις επιχειρήσεις συσκευασίας. Πράγματι, δεδομένου ότι η Federolio δεν είναι επιχείρηση συσκευασίας, δεν είναι δυνατόν να της επιβληθούν κυρώσεις δυνάμει του εν λόγω κανονισμού. Εξάλλου, στο μέτρο που είναι ένωση χωρίς κερδοσκοπικό σκοπό (άρθρο 1 του καταστατικού), η εισφορά που εισπράττει για τη συμμετοχή της στη διαχείριση του καθεστώτος των ενισχύσεων στην κατανάλωση έχει ως μόνο σκοπό την κάλυψη των εξόδων που απορρέουν από τη διαχείριση του συστήματος της καταβολής των ενισχύσεων (άρθρο 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 136/66, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1917/80). Υπό τις

συνθήκες αυτές, ακόμη και αν υποθεθεί ότι υφίσταται ενδεχόμενη μείωση αυτής της πηγής εσόδων, ως συνέπεια της εφαρμογής του νέου συστήματος κυρώσεων, το γεγονός αυτό δεν μπορεί να καταστήσει αμφίβολη τη βιωσιμότητα της Federolio, ως ενώσεως (βλ., κατ' αναλογία, την απόφαση CCE de Vitteil κ.λπ. κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 58, σκέψη 52). Τέλος, η Federolio δεν απέδειξε με ποιο τρόπο η ιδιότητά της ως οργανισμού επιφορτισμένου με την καταβολή των ενισχύσεων διακρίνεται από την ιδιότητα άλλων οργανισμών επιφορτισμένων με την ίδια λειτουργία στην Ιταλία ή αλλού στην Κοινότητα και την εξατομικεύει κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

73 Η προσφεύγουσα συνεπώς δεν εξατομικεύεται με βάση κάποιο από τα κριτήρια που έχει δεχθεί η νομολογία για το παραδεκτό της προσφυγής ακυρώσεως που ασκείται από ένωση.

74 Η προσφεύγουσα όμως, στηριζόμενη στην ανάλυση που κάνει στην απόφαση Fediol κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 21, Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 34, AITEC κ.λπ. κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 23, Extramel Industrie κατά Συμβουλίου, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 42, και Codorniu κατά Συμβουλίου, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 24, υποστηρίζει ότι, δεδομένου ότι η κατάσταση της δεν διαφέρει από την κατάσταση των προσφευγουσών ενώσεων στις υποθέσεις αυτές και, ιδίως, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η πρώτη από τις αποφάσεις αυτές, το Πρωτοδικείο θα έπρεπε να αναγνωρίσει ότι νομιμοποιείται για την άσκηση προσφυγής κατά του επιδικίου κανονισμού. Κατά την άποψή της, ήταν αντίθετο προς την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων να στηριχθεί η νομιμοποίηση επαγγελματικής ενώσεως σε μία έννοια ατομικού συμφέροντος που μεταβάλλεται ανάλογα με τη νομική βάση του προσβαλλόμενου κανονισμού.

75 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Το παραδεκτό της προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ εξαρτάται, αντίθετα προς ό,τι συμβαίνει στη συνθήκη ΕΚΑΧ, από κριτήρια εξατομικεύσεως που απαιτούν κάτι περισσότερο από τον απλό επηρεασμό των συμφερόντων των εν λόγω επιχειρήσεων και/ή των ενώσεων. Όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφασή του της 14ης Δεκεμβρίου 1962, 16/62 και 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 829), «το έτσι θεσπισθέν σύστημα της Συνθήκης της Ρώμης προβλέπει, για το παραδεκτό των προσφυγών ακυρώσεως από ιδιώτες, αυστηρότερες προϋποθέσεις παρά η Συνθήκη ΕΚΑΧ», υπογραμμιζόμενου ότι

«δεν εναπόκειται, ωστόσο, στο Δικαστήριο, να αποφανθεί επί της αξίας αυτού του συστήματος». Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ότι το παραδεκτό της προσφυγής ακυρώσεως μιας ενώσεως που εκπροσωπεί τα συμφέροντα ορισμένων επιχειρήσεων μπορεί να εξαρτάται από το εφαρμοζόμενο κανονιστικό πλαίσιο — λόγω του ότι, στο πλαίσιο κοινοτικής πράξεως κανονιστικού περιεχομένου, η ένωση μπορεί να εξατομικεύεται με τη συμμετοχή της στη διοικητική διαδικασία που προηγείται της εκδόσεως της εν λόγω πράξεως, ενώ, σε ένα διαφορετικό πλαίσιο, δεν μπορεί να εξατομικευθεί με τον τρόπο αυτό ελλείψει νομοθετικής διατάξεως προβλέπουσας μια τέτοια συμμετοχή — δεν μπορεί να συνιστά παραβίαση της αρχής της ισότητας, εφόσον δεν αποδεικνύεται ότι, με τον τρόπο αυτό, ο κοινοτικός νομοθέτης παραβίασε τις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου, όπως το δικαίωμα ακροάσεως. Από την ίδια όμως τη φύση τους, ούτε η διαδικασία επεξεργασίας των κανονιστικών πράξεων ούτε οι ίδιες οι κανονιστικές πράξεις, ως μέτρα γενικής ισχύος, απαιτούν, δυνάμει των αρχών αυτών, τη συμμετοχή των θιγομένων προσώπων και/ή ενώσεων, τα συμφέροντα των οποίων θεωρείται ότι εκπροσωπούνται από τους πολιτικούς θεσμούς που καλούνται, δυνάμει της Συνθήκης, να εκδώσουν τις πράξεις αυτές.

76 Η άποψη αυτή επιβεβαιώνεται, τουλάχιστον έμμεσα, με την απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Νοεμβρίου 1992, C-15/91 και C-108/91, Buckl κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. I-6061, σκέψεις 28 έως 30). Στην υπόθεση αυτή, που αφορούσε προσφυγή ακυρώσεως κατά πράξεως κανονιστικού περιεχομένου της Επιτροπής, οι προσφεύγουσες είχαν υποστηρίξει ότι η κατάστασή τους ήταν ανάλογη προς εκείνη του επιχειρηματία έναντι κανονισμού θεσπίζοντος δασμό αντιντάμπινγκ και ότι, στο πλαίσιο των αποφάσεων που εξέδωσε στον τομέα αυτό, το Δικαστήριο αναγνώρισε στους ιδιώτες τη δυνατότητα να ζητούν την ακύρωση τέτοιων κανονισμών.

77 Το Δικαστήριο δεν ακολούθησε εντούτοις τη συλλογιστική αυτή. Έκρινε ότι είναι μεν ακριβές ότι στο πλαίσιο της διαδικασίας αντιντάμπινγκ οι καταγγέλλοντες μπορούν, σε ορισμένες περιπτώσεις, να ασκήσουν παραδεκτώς προσφυγή ακυρώσεως κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να κινήσει διαδικασία αντιντάμπινγκ, το δικαίωμα όμως αυτό τους αναγνωρίστηκε μόνον ενόψει των εγγυήσεων που τους είχαν παρασχεθεί με τους σχετικούς βασικούς κανονισμούς. Το Δικαστήριο επισήμανε όμως ότι καμία ανάλογη εγγύηση δεν προβλέφθηκε υπέρ των παραγωγών της Κοινότητας στο πλαίσιο του προσβαλλομένου κανονισμού, με αποτέλεσμα οι προσφεύγουσες να μην μπορούν βεβαίως να ζητούν να τύχουν δικαστικής προστασίας ταυτόσημης με αυτήν που παρέχεται στους προβαίνοντες σε καταγγελία στο πλαίσιο της διαδικασίας αντιντάμπινγκ.

- 78 Με άλλα λόγια, το Δικαστήριο αναγνώρισε εμμέσως πλην σαφώς ότι το γεγονός ότι τα συμφέροντα μιας επιχειρήσεως ή μιας ενώσεως επιχειρήσεων θίγονται κατά τρόπο ανάλογο προς τα συμφέροντα των επιχειρήσεων και/ή των ενώσεων που μπορούν να ασκήσουν διαδικαστικά δικαιώματα στον τομέα των μέτρων αντιντάμπινγκ δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την επέκταση της νομιμοποιήσεως για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως υπέρ των πρώτων επιχειρήσεων ή ενώσεων, εφόσον στις επιχειρήσεις ή στις ενώσεις αυτές δεν έχουν αναγνωριστεί αντίστοιχα δικαιώματα από τη ρύθμιση που εφαρμόζεται στον τομέα δραστηριότητάς τους. Η λύση αυτή στηρίζεται στην ίδια τη φύση της νομοθετικής διαδικασίας, η οποία δεν απαιτεί τον σεβασμό του δικαιώματος ακροάσεως όλων των θιγομένων προσώπων, χωρίς να αποκλείει τη δυνατότητα του νομοθέτη να διαφωτιστεί από τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις και/ή ενώσεις, όταν αυτό δικαιολογείται από τα χαρακτηριστικά του οικείου τομέα.
- 79 Τέλος, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι το παραδεκτό της προσφυγής θα οδηγούσε σε αποφυγή του κινδύνου πολλαπλασιασμού των εναντιώσεων στα μέτρα εκτελέσεως των κυρώσεων και του κινδύνου της εκδόσεως αντιθέτων αποφάσεων εκ μέρους των εθνικών δικαστηρίων. Πράγματι, οι κίνδυνοι αυτοί, αν υποθεθεί ότι υφίστανται, δεν μπορούν να δικαιολογήσουν την τροποποίηση του συστήματος των ενδίκων βοηθημάτων που καθιερώνει το άρθρο 173 της Συνθήκης με σκοπό να ανατεθεί στον κοινοτικό δικαστή ο έλεγχος της νομιμότητας των πράξεων των οργάνων. Σε καμία περίπτωση το γεγονός αυτό δεν επιτρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή η προσφυγή ακυρώσεως που ασκεί φυσικό ή νομικό πρόσωπο, το οποίο δεν πληροί τις προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο (βλ. κατ' αναλογία τις διατάξεις CNPAAP κατά Συμβουλίου, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 63, σκέψη 38, και Greenpeace κ.λπ. κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε στη σκέψη 32, σκέψη 51).
- 80 Συναφώς, η διαδικασία του άρθρου 177 της Συνθήκης δίνει ακριβώς στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν το κύρος των πράξεων των οργάνων όταν δεν νομιμοποιούνται για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης, περιορίζοντας συγχρόνως τον κίνδυνο της εκδόσεως αντιθέτων αποφάσεων εκ μέρους των εθνικών δικαστηρίων.
- 81 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο επίδικος κανονισμός δεν αφορά ατομικά την προσφεύγουσα ένωση. Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ⁸² Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε και η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της προσφεύγουσας στα δικαστικά έξοδα, πρέπει να καταδικαστεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**

- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 30 Σεπτεμβρίου 1997.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

R. García-Valdecasas